

straffeligt, at man fjælnet imellem Gifte og Ugifte, men man maa tage Hensyn til, hvor Mange Bedkommende have at forføre. Jeg synes derfor, at det Naturligste var, at, ligesom man sætter den fordobbede Portion for en Gift, hvorved forstaaes Mand og Kone, saa maa der tillige fastsættes Tillæg for det Antal Børn, han har at forføre, som man maaskee kunde sætte til 20 Rbd. for hvert. Det vilde heller ikke være i Strid med, hvad der ellers er Tilfældet. Hvor Staten saaledes udreder nogen Hjælp til en Embedsmands Efterladte, (idet Pensionen egentlig er at betragte som et Efterkrav, som Embedsmanden har), er det dog ved Siden af den Beregning, der udkommer, naar man har sammenlagt de forskjellige Indtægter, derhos overladt til Regjeringen at tilstaae et vist Bidrag for Børnene indtil en vis Alder. Jeg troer derfor, at Majoriteten havde handlet mere consequent, naar den fra det Udgangspunct, som den ærede Ordfører har opstillet, istedetfor at blive staaende ved Procenter og kun deelt mellem Gifte og Ugifte, var kommen ind paa et saadant Forslag. Jeg skal imidlertid gjerne indrømme, at i det endelige Resultat vil man i Gjennemsnitsforhold omtrent komme til det Samme; tænker man sig nemlig Mand og Kone tillagt hver 30 Rbd., saa er det 60 Rbd., og efter en Familjes gjennemsnitlige Størrelse, altsaa 3 Børn regnet til en Familie, og 20 Rbd. tillagt for hvert Barn, nærmede man sig paa den Maade til 120 Rbd., medens Udvalget paa sin Maade, skøndt dets Forslag ikke træffer eens overalt, kommer til 110 Rbd., hvorimod Regjeringens Forslag naaede til 145 Rbd. — Slutteligen skal jeg kun bemærke, at ogsaa jeg deler den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand for Sørv Amts 5te Valgkreds (Frolund) udtalte, naar han troede, at Grændsen for de Ugifte ikke behøvede at overskride 400 Rbd. Jeg troer virkelig, at den Ugifte, som har bragt det til 400 Rbd., ogsaa under disse Forhold vil bestinde sig heldigere stillet end den, der med en Gage af 800 Rbd. har en Familie at forføre og underholde.

G. Winther: Efter den meget vidt udtrukne Debat, skal jeg indskrænke mig til et Par Ord, men jeg troer, at man ikke bør miste Taalmodigheden, medens jeg vil tale dette

Par Ord, da jeg har været Medlem af det Mindretal af Udvalget, der har været temmeligt stærkt angrebet her i Salen. Det er jo navnlig med Hensyn til det Punct, hvorvidt der ved en Lov som denne skal gøres Forskjel mellem Gifte og Ugifte, at man har dadelst os, fordi vi ikke have taget dette Hensyn. Jeg har tiltraadt den Anskuelse, som ved første Behandling blev udviklet af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), fordi jeg ganske maatte sande, at Staten her kun havde at bestille med sin Tjener, med den, som den havde indgaaet en Contract med om at udføre et vist Arbejde. Jeg seer Embedsmanden nu i et andet Lys end det, hvort jeg saa Embedsmanden før 1848, eller jeg kunde maaskee rettere sige, før den Tid, da Pensionsloven blev vedtagen. Tidligere var Embedsmanden saa at sige den førstefødte Søn, den meest elskede Søn hos Monarchen; Embedsstanden var den privilegerede Stand, som skulde forføres paa alle mulige Maader. Statskassen stod aaben for Embedsmanden til at faae Forskud af i en ganske utrolig Grad; Gratialer gaves i Mengde, ja, endnu den Dag idag have vi ikke kunnet faae Resterne deraf affluttede. Nu derimod er Sagen bleven anderledes; Embedsmanden har ved Pensionsloven faaet en meget bedre og sikkrere Stilling ligeoverfor Staten. Han har nu faaet Ret for sin Kone til at blive underholdt efter hans Død; der er jo nu givet hans Børn Udskud til at kunne blive underholdte, og dette er, vel at mærke, ikke mere en Naadesag, men Noget, hvortil der haves en Ret. Det er en ganske anden gunstig og reen Stilling, han nu indtager ligeoverfor Staten, end den, han indtog før, da Alt var afhængigt af Naade, ja, endog Pensionen for ham selv var Naadesag dengang. Jeg kan derfor ikke billige, at man vil have Embedsmændene betragtede nu ganske saaledes som før, og jeg kan ikke finde, at Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (A. Hage) havde Ret, naar han beklagede, at man ikke ved denne Lov havde stillet dem paa samme Fod, som man stillede dem i 1847. Jeg troer i det Hele, at man med Hensyn til saadanne ganske exceptionelle Tilfælde ikke skal hente sin Regel fra et tidligere exceptionelt Tilfælde. Paa to